

200704679/1.

Datum uitspraak: 2 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 05/22930 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 19 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 april 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2007, verzonden op 22 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

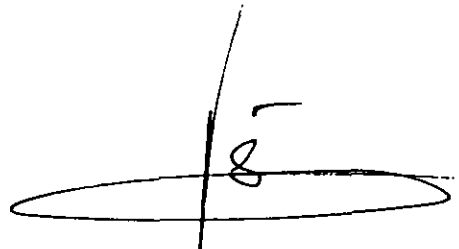
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2007

13-473.

Verzonden: 2 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05/22930

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 19 juni 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Op 7 december 2004 heeft verweerder zijn voornemen bekend gemaakt tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij brief van 28 januari 2005 heeft eiser zijn zienswijze op het voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 25 april 2005 heeft verweerder eisers verblijfsvergunning ingetrokken. Eiser heeft tegen het besluit op 20 mei 2005 beroep ingesteld.

1.2 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 16 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen en bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Feiten

Bij de beoordeling van het beroep betreft de rechtbank de volgende feiten.

2.1 Op 20 april 1998 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf. Bij besluit van 20 november 1998 is de aanvraag tot toelating als vluchteling niet ingewilligd en is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verstrekt.

2.2 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn asielaanvraag van 20 april 1998 onder meer het volgende aangevoerd. Eiser was ambtenaar bij het zevende directoraat van de Wazarat-e Amaniat-e Dowlati (WAD). Hij werkte voor de kaderdirectie en had als taak het invullen van sollicitatieformulieren van ambtenaren en het doorsturen daarvan naar

zaaknummer: AWB 05/22930

2

afdeling L-35 en naar personeelszaken. Hij heeft dit van 1990-1992 gedaan en had de rang van derde luitenant. In 1992 kwam de Mujaheddin aan de macht. Van 1992-1996 heeft eiser voor de afdeling logistiek gewerkt en levensmiddelen uitgedeeld. Eiser kreeg toen de rang van tweede luitenant.

- 2.3 Bij brief van 3 april 2000 aan de Tweede Kamer (kenmerk TK 19 637, nr. 520) heeft verweerder, mede naar aanleiding van de publicatie van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 inzake Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (1978-1992), verder te noemen: het ambtsbericht, meegedeeld dat aan een onderofficier of officier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland, in de regel (prima facie) artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag) zal worden tegengeworpen. Indien er concrete aanwijzingen zijn dat een voormalige Afgaanse asielzoeker onjuiste gegevens heeft verstrekt over zijn positie als (onder)officier van de KhAD/WAD en deze gegevens hebben tot verlening van een vergunning geleid, kan de vergunning worden ingetrokken, aldus verweerder.
- 2.4 Eiser heeft op 19 maart 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Deze aanvraag is ingewilligd op 9 mei 2001.
- 2.5 Op 3 maart 2003 is eiser door verweerder onderworpen aan een aanvullend gehoor in verband met bij verweerder opgekomen aanwijzingen dat artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is. Eiser heeft hierbij nader verklaard over zijn werkzaamheden bij de WAD.
3. Overwegingen
- 3.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 3.2 Ingevolge artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:
- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
 - b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
 - c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.
- 3.3 Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning zouden hebben geleid.

zaaknummer: AWB 05/22930

3

- 3.4 In C6/31.2.1.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) is neergelegd dat de verblijfsvergunning asiel voor (on)bepaalde tijd dient te worden ingetrokken, indien achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag jo. artikel 31, tweede lid, onder k, Vw ten onrechte niet is toegepast, omdat de vreemdeling bij de aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel de juiste gegevens heeft verzwegen. Aanleiding voor een dergelijke vaststelling kan zijn gelegen in mededelingen van derden of komen uit neutrale informatie die anderszins is binnengekomen.
- 3.5 Verweerder heeft de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken op de volgende, samengevatte, gronden. Eiser wordt vanwege zijn werkzaamheden voor de WAD in verband gebracht met foltering en buitengerechtelijke executies, nu hij heeft verklaard van 1990 tot april 1992 als onderofficier (tweede luitenant) voor de WAD werkzaam te zijn geweest en uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 naar voren komt dat alle (onder)officieren van de WAD persoonlijk betrokken zijn geweest bij, onder meer, marteling en buitengerechtelijke executies. Op eiser is het bepaalde in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag van toepassing en derhalve dient te worden geconcludeerd dat eiser omtrent zijn werkzaamheden voor de WAD gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van zijn asielaanvraag zouden hebben geleid. Intrekking van de verleende verblijfsvergunning is niet in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de huidige situatie in Afghanistan een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.
- 3.6 Eiser heeft hiertegen, verkort en zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd. Intrekking van eisers verblijfsvergunning is in strijd met het vertrouwensbeginsel aangezien verweerder om meerdere redenen bij eiser het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel niet zou worden ingetrokken. Voorts heeft verweerder niet voldaan aan de op hem op grond van artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) rustende onderzoeksplicht en bewijslast om aannemelijk te maken dat eiser bij zijn aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt. Verweerder kan ter voldoening aan die bewijslast, gelet op de individuele aspecten van eisers geloofwaardig geachte asielrelaas, niet volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht van 29 februari 2000, terwijl bovendien in het rapport van 6 maart 2006 van dr. A. Giustozzi een concreet aanknopingspunt is gelegen voor twijfel aan dat ambtsbericht. Mede in verband met de inhoud van dat rapport verzoekt eiser de rechtbank de daaraan ten grondslag liggende stukken op te vragen en in te zien. Verweerder heeft eiser ten onrechte op grond van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag uitgesloten van bescherming op grond van dat verdrag, nu de handelingen die hem worden tegengeworpen niet vallen onder de in artikel 1(F) van genoemd verdrag opgesomde misdrijven en bovendien de betrokkenheid van eiser bij deze handelingen onvoldoende is komen vast te staan. Daar komt bij dat landen die Nederland omringen een ander beleid voeren inzake toelating van Afghaanse vluchtelingen die voor KHAD/WAD hebben gewerkt in de periode 1978-1992, in die zin dat in die landen geen beleid wordt gehanteerd van collectieve aansprakelijkheid voor (onder)officieren van KHAD/WAD.

zaaknummer: AWB 05/22930

4

Verder heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder niet deugdelijk heeft onderzocht en gemotiveerd dat eiser bij uitzetting naar Afghanistan niet een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM van de zijde van Taliban, de Mujaheddin en de burgerbevolking.

Tenslotte heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat de intrekking van zijn verblijfsvergunning in strijd is met artikel 8 EVRM, omdat het inbreuk maakt op zijn recht om familieleden uit te oefenen met zijn hier te lande toegelaten vrouw en kinderen, die allen de Nederlandse nationaliteit hebben.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 3.7 Ter onderbouwing van zijn beroep op het vertrouwensbeginsel heeft eiser meerdere argumenten aangevoerd. Hij heeft er op gewezen dat hij één maand voor het ambtsbericht van 29 februari 2000 nog door een ambtelijke commissie van verweerder is gehoord en dat toen niet is gevraagd naar mensenrechtenschendingen, terwijl op die datum de informatie uit voormeld ambtsbericht wel al bij verweerder bekend moet zijn geweest. Hij heeft er voorts op gewezen dat verweerder bij de verlening in 2001 van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd had moeten toetsen aan de relevante aspecten en dat na het verschijnen van eerder vermeld ambtsbericht meer dan drie jaar zijn verstreken alvorens eiser op 3 maart 2003 is onderworpen aan een aanvullend gehoor.
- 3.8 De rechtbank betreft bij de beoordeling van eisers beroep op het vertrouwensbeginsel de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 9 februari 2006 (200508896/1). Hierin overweegt de Afdeling dat alleen aan *“een expliciete verklaring van de minister dat aan een vreemdeling artikel 1 (F) van het Verdrag niet zou worden tegengeworpen, een gerechtvaardigd vertrouwen kan worden ontleend dat de verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd niet in verband daarmee zou kunnen worden ingetrokken”*.
- 3.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld nu door verweerder aan eiser geen expliciete verklaring is afgegeven dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet aan hem zou worden tegengeworpen. Eiser had ook nadat hem de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd was verleend er rekening mee moeten houden dat op enig moment rechtsherstel plaats zou vinden. Daaraan kan niet afdoen dat verweerder al veel eerder dan ten tijde van het gehoor van 3 maart 2003 beschikte dan wel heeft kunnen beschikken over de informatie zoals die over de KhAD/WAD is vermeld in het ambtsbericht van 29 februari 2000.
- 3.10 De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat verweerder in strijd met zijn onderzoeksplicht heeft gehandeld door tijdens het nader gehoor van 10 juni 1998 niet al door te vragen over eisers activiteiten voor de WAD. Het is aan de vreemdeling om alle informatie die relevant kan zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag naar voren te brengen en, zoals eiser blijkt uit het rapport van voormeld gehoor aan het begin daarvan ook is uitgelegd, geen gegevens achter te houden.
- 3.11 Vervolgens zal de rechtbank beoordelen de stelling van eiser dat verweerder niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt. Met betrekking tot deze grond stelt de rechtbank in de eerste plaats vast dat, zo blijkt uit de bewoordingen van het voornemen en het bestreden besluit, eiser niet althans niet

zaaknummer: AWB 05/22930

5

zozeer is tegengeworpen dat hij ter zake van zijn werkzaamheden voor de WAD onjuiste gegevens heeft verstrekt, maar veeleer dat hij daarover gegevens heeft achtergehouden. Dat eiser daarover gegevens heeft achtergehouden leidt verweerder af uit de informatie in het ambtsbericht van 29 februari 2000. In dat ambtsbericht is - onder meer - het volgende opgenomen:

§ 2.7 (verantwoordelijkheid voor mensenrechtenschendingen)

"Het klimaat van terreur en angst dat de KhAD en de WAD teweegbrachten in de Afghaanse maatschappij heerste ook binnen de veiligheidsdiensten zelf. De loyaliteit van de medewerkers werden voortdurend op de proef gesteld. (...) Iemand die langer dan een jaar bij de KhAD of de WAD in dienst was, had tenminste op twee afdelingen gewerkt. Een plaatsing op een afdeling of directie waar de werkzaamheden een meer technisch of administratief karakter hadden lag slechts in het verschietsel als een onderofficier zich voldoende had bewezen tijdens een eerste plaatsing of plaatsingen. (...) Zoals reeds uiteengezet is in § 2.4, kon een promotie tot officier van de KhAD en de WAD niet plaatsvinden als de betrokken medewerker niet concreet blijkt gegeven te hebben van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische bewind. Dit gold ook voor promoties die een officier van de KhAD of de WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding. Elke officier die tijdens zijn diensttijd is bevorderd is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en zelfs executies. (...) Net als voor officieren was het ook voor onderofficieren onmogelijk binnen de KhAD of de WAD te functioneren indien zij niet wensten deel te nemen aan de systematische schendingen van de mensenrechten die daar plaatsvonden. (...) Uit het bovenstaande volgt dat alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen."

- 3.12 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheid. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.
- 3.13 De Afdeling heeft bij uitspraak van 30 november 2004 (kenmerk 200404008/1), na kennisneming van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken, geoordeeld dat verweerder van de juistheid van de in het ambtsbericht van 29 februari 2000 opgenomen informatie mag uitgaan. De Afdeling heeft bij dit oordeel de rapportages van dr. A. Guistozi van 1 augustus 2003 en 28 september 2003 betrokken en geconcludeerd dat deze rapporten niet als concrete aanknopingspunten kunnen worden aangemerkt op grond waarvan aan de juistheid en volledigheid van de informatie in het ambtsbericht moet worden getwijfeld. De Afdeling merkt daarbij op dat de rapportages met name gebaseerd zijn op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen.
- 3.14 De rechtbank ziet geen aanleiding het rapport van dr. Guistozi van 6 maart 2006 wel aan te merken als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan het ambtsbericht van 29 februari 2000. Het feit dat, anders dan in de rapportages uit 2003, in het door eiser

zaaknummer: AWB 05/22930

6

genoemde rapport van dr. Guistozzi, van 6 maart 2006, wel bronnen worden vermeld, waarvan hij gebruikt heeft gemaakt bij de totstandkoming van dat rapport, leidt niet tot een ander oordeel. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende. Volgens het onderzoek van dr. Guistozzi zijn er sinds 1986 in Afghanistan minder mensen gedood en heeft de KhAD/WAD tussen 1980 en 1990 een veel grotere personele omvang verkregen. Die bevindingen zijn, naar het oordeel van de rechtbank, echter geen, of althans onvoldoende grond voor twijfel aan de juistheid van de conclusie in het ambtsbericht van 29 februari 2000, met de strekking dat alle onderofficieren en officieren van de KhAD en de WAD - ook in de periode van 1990 tot 1992 - persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen en martelen van verdachte personen.

- 3.15 Nu de Afdeling in het kader van het onderzoek dat heeft geleid tot haar voormelde uitspraak van 30 november 2004 de stukken die ten grondslag liggen aan het ambtsbericht van 29 februari 2000 reeds heeft opgevraagd en ingezien, ziet de rechtbank geen aanleiding gevolg te geven aan het verzoek van eiser om bedoelde stukken thans in de onderhavige procedure op te vragen en in te zien. Voor het gevolg geven aan dat verzoek acht de rechtbank onvoldoende eisers enkele suggestie dat het in verband met de inmiddels gewijzigde situatie in Afghanistan misschien mogelijk is om daar thans meer informatie over de KhAD/WAD te verkrijgen en om bepaalde (getuigen)verklaringen te verifiëren.
- 3.16 Gelet op de informatie over de praktijken van KhAD/WAD in het ambtsbericht van 29 februari 2000 heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser omtrent zijn werkzaamheden voor die organisatie gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van zijn asielaanvraag zou hebben geleid. Eisers stelling dat hij binnen de WAD nimmer promotie heeft gemaakt noch is gerouleerd kan daaraan niet afdoen, nu eiser (onder)officier was bij de WAD en uit het ambtsbericht van februari 2000 blijkt dat alle (onder)officieren betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen. Eisers constatering dat in andere Europese landen ten aanzien van voormalig medewerkers van de KhAD/WAD geen beleid van collectieve aansprakelijkheid voor mensenrechtenschendingen wordt gevoerd leidt evenmin tot een ander oordeel, nu dit niet kan afdoen aan verweerders vrijheid om daarover anders te oordelen.
- 3.17 Vervolgens zal de rechtbank eisers standpunt dat verweerder hem ten onrechte op grond van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag heeft uitgesloten van bescherming op grond van dat verdrag, nu de handelingen die hem worden tegengeworpen niet vallen onder de in artikel 1(F) van genoemd verdrag opgesomde misdrijven, beoordelen. Ter onderbouwing van dat standpunt heeft eiser onder meer gesteld dat een schending van gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies niet als oorlogsmisdrijf kan worden aangemerkt, omdat dit verdrag geen betrekking heeft op oorlogsmisdrijven en vóór de oprichting van het Joegoslavië-tribunaal in 1993 algemeen werd aangenomen dat oorlogsmisdrijven alleen in een internationaal conflict konden worden begaan. De handelingen van de WAD, die aan eiser worden toegeschreven, zijn begaan tussen 1990 en 1992 en dateren derhalve van vóór de jurisprudentie van voormeld tribunaal.
- 3.18 De rechtbank betreft bij zijn oordeel de uitspraak van de Afdeling van 18 april 2005 (200408765/1). In die uitspraak heeft de Afdeling, met betrekking tot een uit Afghanistan afkomstige asielzoeker, aan wie eveneens misdrijven in de periode voor

zaaknummer: AWB 05/22930

7

1992 zijn tegengeworpen, geoordeeld dat het dynamische karakter van de verwijzing in artikel 1(F), onder a, Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt dat niet slechts van de tekst van de internationale overeenkomst van belang is bij de tegenwerping van misdrijven, maar ook de wijze waarop deze in met name de ter zake dienende jurisprudentie wordt uitgelegd. Met betrekking tot artikel 3 van de Geneefse Conventies heeft de Afdeling overwogen:

"Gemeenschappelijk artikel 3 is een onderdeel van een internationale overeenkomst, als bedoeld in onderdeel a van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, waarin oorlogsmisdrijven worden omschreven. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de Verdragen van Genève slechts de daarin als "grave breaches" aangemerkte handelingen, waartoe schending van gemeenschappelijk artikel 3 niet behoort, als oorlogsmisdrijven aanwijzen. Zij heeft daaraan evenwel ten onrechte de conclusie verbonden dat de minister voor het aanmerken van de hiervoor omschreven gedragingen als oorlogsmisdrijven, als bedoeld in onderdeel a van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, niet kan volstaan met verwijzing naar gemeenschappelijk artikel 3. Gelet op het hiervoor bedoelde zogenoemde dynamische karakter van de verwijzing in onderdeel a van artikel 1 (F), betoogt de minister met recht dat bij dat aanmerken niet slechts de tekst van de internationale overeenkomst, waarnaar verwezen wordt, van belang is, doch tevens de wijze waarop deze in met name de ter zake dienende jurisprudentie wordt uitgelegd.

In de uitspraak van 10 augustus 1995 in de zaak (IT-94-I-T) heeft het Joegoslavië Tribunaal overwogen dat gemeenschappelijk artikel 3 dient te worden aangemerkt als een regel van internationaal gewoonterecht en dat schendingen daarvan gedurende een gewapend conflict oorlogsmisdrijven opleveren, ongeacht of het gewapend conflict een internationaal of een intern karakter draagt. Dat ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 als oorlogsmisdrijven zijn aan te merken, wordt voorts bevestigd, doordat in artikel 8, tweede lid, aanhef en onder c, van het Statuut is opgenomen dat zodanige schendingen oorlogsmisdrijven constitueren. Gelet op het bovenstaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich bij het aanmerken van bepaalde gedragingen als oorlogsmisdrijven, als bedoeld in onderdeel a van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, niet mag baseren op een schending van gemeenschappelijk artikel 3".

- 3.19 Gezien de hierboven aangehaalde uitspraak van de Afdeling heeft verweerder zich bij het aanmerken van de door eiser in de periode tot 1992 verrichte handelingen voor de WAD als oorlogsmisdrijven kunnen baseren op artikel 3 van de Geneefse Conventies. De stelling van eiser dat de hem verweten handelingen zijn verricht vóór de oprichting van het Joegoslavië-tribunaal kan aan dat oordeel niet afdoen. Immers, artikel 3 van de Geneefse Conventies dient te worden aangemerkt als een regel van internationaal gewoonterecht, welke reeds vóór 1992 bestond.
- 3.20 Met betrekking tot het beroep van eiser op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Volgens het arrest (30 oktober 1991, RV 1991,19) dient sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken (special distinguishing features), waaruit een verhoogd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (mere possibility) van schending is onvoldoende. Weliswaar dient ook betekenis toe te komen aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst, maar eiser zal ook specifieke hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk moeten maken, wil artikel 3 EVRM bescherming kunnen bieden.

zaaknummer: AWB 05/22930

8

- 3.21 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van eiser ligt om aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake is van specifieke individuele kenmerken waaruit blijkt dat hij bij uitzetting naar Afghanistan een verhoogd risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De omstandigheid dat eiser behoort tot een groep, die wordt genoemd in het algemene ambtsberichten inzake Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2004 en februari 2005 en die mogelijk risico loopt in Afghanistan, is daartoe onvoldoende. Dat volgens die ambtsberichten een voormalig militair functionaris van de KhAD/WAD risico loopt van de zijde van de autoriteiten (met uitzondering van de regering) en van de bevolking van Afghanistan rechtvaardigt niet de conclusie dat er sprake is van meer dan een "mere possibility" dat eiser bij uitzetting het risico loopt op een behandeling, die in strijd is met artikel 3 EVRM. Het door eiser ter zitting gedane beroep op het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 inzake een Somalische asielzoeker leidt niet tot een ander oordeel. Gesteld noch gebleken is dat eiser, net als , behoort tot een onderdrukte minderheidsgroepering die in zijn land van herkomst al een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is overkomen.
- 3.22 Eisers beroep op artikel 8 EVRM kan niet slagen. De systematiek van de Vreemdelingenwet 2000 leidt er toe, zo blijkt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, dat de toetsing aan artikel 8 EVRM, behoudens in het kader van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw, dient plaats te vinden in een procedure omtrent een verblijfsvergunning regulier. Er bestaat geen grond om te oordelen dat die scheiding niet geldt ingeval van intrekking van een verblijfsvergunning asiel. Met de mogelijkheid in voorkomende gevallen de betrokken vreemdeling een verblijfsvergunning regulier te verlenen ter eerbiediging van artikel 8 EVRM, is de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden voldoende gewaarborgd.
- 3.23 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 3.24 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 05/22930

9

4. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, voorzitter, en mrs. M.C.C. van de Schepop en J.P. Smit, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. J.E. Engelhart als griffier.

afschrift verzonden op:

22 JUN 2007

Coll: SK

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

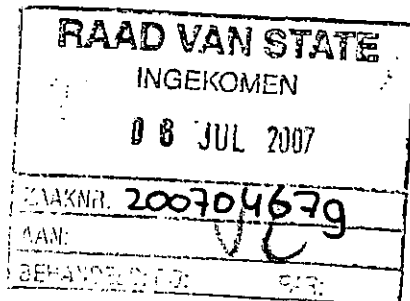
ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL: info@bikw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
 MARC WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHEL PESTMAN
 CHRIS ZUUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEEVELD
 DR. BART STAPERT
 LAURA JANSSEN
 MARTIJN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAXIM PERSCHTMAN
 VALÉRIE EGGENBURG
 JASPER PAUW
 NIELS VAN WERSCH
 MARIKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 SUUS HOFMAN

2500-A

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA 's-Gravenhage

Per telefax: 070 - 365 13 80

[aantal pagina's, inclusief bijlagen: 27]

Amsterdam, 6 juli 2007
 Onze ref. 20070757.ME/wv

Direct tel.nr: 020-344 62 95

Direct faxnr: 020-344 62 01

ADVOCATEN

PROF. HANS ULRICH JESOURUN D'OLIVEIRA

PROF. ANDRÉ NOLLAEMPER

PROF. TIES PRANKEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / staatssecretaris van Justitie

Geachte heer, mevrouw,

Namens cliënt, de heer geboren op te
 Afghanistan, van Afghaanse nationaliteit, wonende te ("appellant")
 voor deze zaak woonplaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 te Amsterdam (1017 EM) op het kantoor van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift, zend ik u hierbij een hoger beroepschrift gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 19 juni 2007 (AWB 05/22930), verzonden op 22 juni 2007, genomen in beroep tegen het besluit van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ("minister"), thans staatssecretaris van Justitie ("staatssecretaris") van 25 april 2005, waarbij appellants verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde is ingetrokken. Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als bijlage 1 overgelegd.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 6 juli 2007, pagina 2

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert de navolgende grief aan.

De grief richt zich tegen rechtsoverwegingen 3.20-3.21:

"Met betrekking tot het beroep van eiser op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Volgens het -arrest (30 oktober 1991, RV 1991,19) dient sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken (special distinguishing features), waaruit een verhoogd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (mere possibility) van schending is onvoldoende. Weliswaar dient ook betekenis toe te komen aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst, maar eiser zal ook specifieke hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk moeten maken, wil artikel 3 EVRM bescherming kunnen bieden. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van eiser ligt om aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake is van specifieke individuele kenmerken waaruit blijkt dat hij bij uitzetting naar Afghanistan een verhoogd risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De omstandigheid dat eiser behoort tot een groep, die wordt genoemd in [het] [de] algemene ambtsberichten inzake Afghanistan van februari 2004 en februari 2005 en die mogelijk risico loopt in Afghanistan, is daartoe onvoldoende. Dat volgens die ambtsberichten een voormalig militair functionaris van de KhAD/WAD risico loopt van de zijde van de autoriteiten (met uitzondering van de regering) en van de bevolking van de zijde van Afghanistan rechtvaardigt niet de conclusie dat er sprake is van meer dan een "mere possibility" dat eiser bij uitzetting het risico loopt op een behandeling, die in strijd is met artikel 3 EVRM. Het door eiser ter zitting gedane beroep op het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 inzake een Somalische asielzoeker leidt niet tot een ander oordeel. Gesteld noch gebleken is dat eiser, net als behoort tot een onderdrukte minderheidsgroepering die in zijn land van herkomst al een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is overkomen".

Deze grief werpt de volgende twee rechtsvragen op:

- 1) Wat is de invloed van de bewijslastverdeling en de daarmee gepaard gaande onderzoeksplicht van het bestuursorgaan bij intrek-

BOHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 6 juli 2007, pagina 3

king van een begunstigend besluit op de beoordeling van het 3 EVRM-risico;

- 2) Welk criterium dient -in lijn met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens- in het Nederlands vreemdelingenrecht ten aanzien van het 3 EVRM-risico te worden gehanteerd.

Toelichting ad rechtsvraag 1

1. De intrekking van een verblijfsvergunning heeft een ambtshalve en een belastend karakter. De intrekkingbeslissing heeft immers tot gevolg dat alle rechten die aan de verblijfsvergunning waren verbonden, appellant worden ontnomen. De rechtsplicht rust op appellant om Nederland te verlaten. Voorgaande is nader toegelicht in de aanvullende gronden van beroep van 7 juni 2006 (pp. 1-2) en in de pleitnota van 16 maart 2007 (paragraaf 5 en 64).
2. Meer specifiek is ter onderbouwing van het 3 EVRM-risico dat appellant loopt, aangegeven dat vanwege het ambtshalve en belastende karakter van de intrekkingbeslissing de bewijslast ten aanzien van artikel 3 EVRM niet eenzijdig bij appellant kan worden gelegd. In het kader van de onderzoeksplicht die ex artikel 3:2 Awb op de minister rust, had de minister zelfstandig nader onderzoek moeten verrichten naar het 3 EVRM-risico dat appellant loopt, bijvoorbeeld door het houden van een aanvullend 3 EVRM-gehoor (aanvullende gronden van beroep van 7 juni 2006, pp. 5-6 en pleitnota van 16 maart 2007, paragraaf 64).
3. In het reguliere bestuursrecht geldt dat bij een ambtshalve besluit de bewijslast op het bestuursorgaan rust. Daarnaast geldt dat naarmate het besluit sterker in negatieve zin ingrijpt in de rechtspositie van de belanghebbende, de eisen die aan het onderzoek worden gesteld, zwaarder dienen te zijn.

Vgl. rechtbank Amsterdam 7 september 2000 (AB 2001/196 m. nt. GC) waarin het Commissariaat voor de media had besloten dat HMG onder zijn toezicht viel en dat het HMG onder bepaalde voorwaarden tijdelijk zou gedogen: "Waar verweerder de resultaten van het onderzoek ten grondslag heeft gelegd aan een ambtshalve genomen voor

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 6 juli 2007, pagina 4

eiseressen belastend besluit, moeten aan het onderzoek, zowel naar de wijze van uitvoering als naar de mate waarin de eraan verbonden conclusies door de inhoud ervan worden gedragen, hoge eisen worden gesteld".

4. Ter onderbouwing van appellants standpunt dat bij een intrekkingssluit dat in negatieve zin ingrijpt in de rechtspositie van de belanghebbende, hogere eisen dienen te worden gesteld aan de onderzoeksplicht en de bewijsvoering, wijst hij op de volgende passage uit het proefschrift van Schuurmans:

"Het onderscheid in besluiten is echter wel relevant voor de vereiste diepgang van het onderzoek. De vraag wanneer voldoende onderzoek is verricht om het besluit te kunnen nemen, is een vraag die samenhangt met de bewijswaardering. (...) In het algemeen kan men zeggen dat hoe sterker het besluit in negatieve zin ingrijpt in de rechtspositie van de belanghebbende, hoe zwaarder de eisen zijn die aan het onderzoek worden gesteld. En hoe zwaarder de eisen voor het onderzoek zijn, hoe zwaarder de bewijsvoeringslast van het bestuursorgaan is" (p. 95) (Mr. Y.E. Schuurmans, "Bewijslastverdeling in het bestuursrecht", Zorgvuldigheid en bewijsvoering bij beschikkingen, Kluwer, 2005 (bijlage 2)).

5. In het reguliere bestuursrecht gelden derhalve bij de intrekking van een begunstigend besluit, hetgeen een ambtshalve en belastend karakter heeft, hogere eisen die aan de onderzoeksplicht en aan de bewijsvoering door het bestuursorgaan worden gesteld.
6. Het vreemdelingenrecht is een "specialis" van het reguliere bestuursrecht. Als gevolg hiervan rustte ook *in casu* een bewijslast en daarmee een onderzoeksplicht op de minister om aannemelijk te maken dat appellant geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan.
7. Voorgaande bewijsvoering en de daarmee gepaard gaande onderzoeksplicht die op de minister rust, geldt te meer nu de intrekking van appellants verblijfsvergunning na langdurig tijdsverloop (bijna vijf-en-een-

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 6 juli 2007, pagina 5

half-jaar) is gebeurd. Ook vanwege dit tijdsverloop kan de bewijslast niet eenzijdig bij appellant worden gelegd (zie aanvullende gronden van beroep van 7 juni 2006, pp. 5-6).

Vgl. proefschrift Y.E. Schuurmans: "Draagt niet het bestuursorgaan maar de belanghebbende de bewijslast bij het ambtshalve te nemen besluit, dan komt de bewijsnood door lang tijdsverloop voor rekening van de belanghebbende. Die regel behoeft wel enige nuance. Heeft het bestuursorgaan een duidelijk aandeel in het lange tijdsverloop, dan kan dat tot gevolg hebben dat minder strenge eisen worden gesteld aan de overtuigingskracht van het bewijsmateriaal van de belanghebbende" (Mr. Y.E. Schuurmans, "Bewijslastverdeling in het bestuursrecht", Zorgvuldigheid en bewijsvoering bij beschikkingen, Kluwer, 2005 (p. 128) (bijlage 3).

Vgl. ook vz College van Beroep Studiefinanciering 25 oktober 1999 (AB 2000/278 m.nt. Van Ballegooij): "Daartoe wordt overwogen dat het voor verweerster [i.e. bestuursorgaan] niet onmogelijk moet worden geacht in haar archief gegevens te vinden met betrekking tot de informatievoorziening aan de Steunpunten, terwijl verzoekster bij gebreke aan schriftelijk bewijsmateriaal alleen al door het enkele tijdsverloop (...) in een bijzonder lastige bewijsrechtelijke positie terecht is gekomen (...)"

Vgl. ook CBB 1 maart 2002 (AB 2002/310 m.nt. Y.E. Schuurmans): "In de uitspraak van 4 april 2001 heeft het college de vraag aan de orde gesteld of verweerder de onderhavige aanvraag anders heeft kunnen beoordelen dan vergelijkbare voorafgaande aanvragen van appellante, die steeds zijn goedgekeurd en waarbij perceel 6 wel als akkerland is aangemerkt. Het college heeft deze vraag in de uitspraak bevestigend beantwoord, hierbij overwegende dat een eerdere minder fijnmazige controle niet aan een latere meer gedetailleerde controle in de weg staat. Wel dient bij de beoordeling van de bewijslastvoering van appellante, op wie de bewijslast blijft rusten, rekening gehouden te worden met het tijdsverloop. Door dit tijdsverloop kan de bewijspositie van appellante immers zijn verzwakt" (r.o. 5.2).

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIINGAARDEN

Hoger beroepschrift 6 juli 2007, pagina 6

8. De rechtbank heeft de bewijslastverdeling en de onderzoeksplicht die als gevolg van de intrekking van het begunstigende besluit en het tijdsverloop op de minister rustte, miskend. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het "op de weg van eiser ligt om aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake is van specifieke individuele kenmerken waaruit blijkt dat hij bij uitzetting naar Afghanistan een verhoogd risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM".
9. De minister had in het kader van de bewijslastverdeling en de onderzoeksplicht die op haar rust, op z'n minst appellant nader dienen te horen inzake artikel 3 EVRM. Appellant is weliswaar op 30 maart 2005 in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord en om zijn zienswijze naar aanleiding van het voornemen om appellants verblijfsvergunning in te trekken, toe te lichten, maar hierbij zijn geen vragen van de zijde van verweerder gesteld inzake appellants 3 EVRM-risico.

Vgl. verslag ambtelijke hoorzitting van 30 maart 2005: "De voorzitter legt uit dat de zitting wordt gehouden naar aanleiding van de zienswijze van 28 januari 2005 op het voornemen van 7 december 2005 om de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van betrokkene in te trekken. De voorzitter geeft aan dat de zitting wordt gehouden om onduidelijkheden uit de zienswijze te verhelderen en om de zienswijze toe te lichten voor de commissie. De voorzitter geeft aan dat de commissie op dit moment geen vragen heeft naar aanleiding van de zienswijze van 28 januari 2005" (p. 1).

10. Het laatste gehoor waarbij appellant vragen omtrent het 3 EVRM-risico zijn gesteld (zeer summier overigens) dateert van 3 november 2003 (p. 3). Dit gehoor dateert van voor de uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004 (JV 2004/279) waarin is bepaald dat vaststelling van artikel 1F Vv niet belet dat een verblijfsvergunning kan worden verleend in verband met een 3 EVRM-risico. Na deze uitspraak van uw Afdeling zijn door verweerder geen nadere vragen gesteld omtrent het 3 EVRM-risico en omtrent eventuele bijzondere omstandigheden

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 6 juli 2007, pagina 7

waardoor het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel zou zijn.

11. Te meer rustte deze onderzoeksplicht op de minister nu appellant reeds behoort tot een groep die door de eigen adviseur van de minister, de minister van Buitenlandse Zaken, is aangewezen als een risico-groep (namelijk de groep: ex-communisten, waarbinnen de minister van Buitenlandse Zaken specifiek leden van de KhAD/WAD heeft genoemd, zie zienswijze van 28 januari 2005, paragraaf 45-47 en pleitnota van 16 maart 2007, paragraaf 58).
12. Daarnaast heeft appellant aangegeven dat hij binnen deze risico-groep "leden van de KhAD/WAD" te meer tot een risico-groep behoort, aangezien hij door dezelfde minister van Buitenlandse Zaken verantwoordelijk wordt gehouden voor mensenrechtenschendingen ten tijde van het communistisch regime en daarmee ook wordt geïdentificeerd (pleitnota 16 maart 2007, paragraaf 59). Hiermee heeft appellant reeds omstandigheden naar voren gebracht waarom juist hij een 3 EVRM-
risico loopt.
13. Kortom, de minister, hetgeen is geaccordeerd door de rechtbank, heeft *in casu* te eenzijdig de bewijslast bij appellant gelegd en heeft geenszins invulling gegeven aan zijn eigen onderzoeksplicht. De minister heeft geen juiste maatstaf ten aanzien van de bewijslastverdeling en de daarmee gepaard gaande onderzoeksplicht inzake appellants 3 EVRM-
risico gehanteerd.
14. De rechtbank heeft zulks miskend.

Toelichting ad rechtsvraag 2

15. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ("EHRM") heeft in haar uitspraak van 11 januari 2007 in de zaak v. Neder-
land een duidelijke nuance aangebracht aan het stricte individualiseringsvereiste dat in het Nederlandse vreemdelingenbeleid en in de Nederlandse rechtspraak tot dan toe werd gesteld aan de beoordeling van het 3 EVRM- risico.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 6 juli 2007, pagina 8

16. Het EHRM heeft het individualiseringsvereiste genuanceerd door mede een relatie te leggen met de kwetsbare positie van een minderheidsgroep in een land, alsmede met de daaruit voortvloeiende risico's voor een persoon uit die minderheidsgroep bij terugkeer.
17. De minister, geaccordeerd door de rechtbank, heeft in onderhavige zaak ten onrechte vastgehouden aan het criterium dat appellant aanneemelijk dient te maken dat in zijn geval sprake is van *specifieke individuele kenmerken* waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een 3 EVRM-risico loopt. De minister, geaccordeerd door de rechtbank, heeft ten onrechte geen, althans niet kenbaar en inzichtelijk gemotiveerde, waarde toegekend aan de omstandigheid dat appellant reeds door de minister van Buitenlandse Zaken is aangewezen als persoon die behoort tot een groep die een risico loopt het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen (zie hierboven, paragraaf 11-12). Voorts heeft de minister, geaccordeerd door de rechtbank, ten onrechte geen, althans niet kenbaar en inzichtelijk gemotiveerde, waarde toegekend aan de algemene slechte mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan.
18. Kortom, de rechtbank heeft miskend dat de omstandigheid dat appellant reeds behoort tot een risico-groepering zoals aangegeven door de minister van Buitenlandse Zaken in haar ambtsberichten inzake Afghanistan en dat de omstandigheid dat de veiligheidssituatie en mensenrechtensituatie in Afghanistan daarnaast zeer slecht is, twee belangrijke factoren zijn, welke de minister en tevens de rechtbank aanleiding hadden dienen te geven voor de conclusie dat appellant een reël 3 EVRM-risico loopt, althans hadden dienen te nopen tot nader onderzoek naar appellants 3 EVRM-risico. Zulks geldt te meer nu appellant reeds –los van de kenmerken KhAD/WAD-medewerker die behoort tot een categorie personen waarvan de minister van Buitenlandse Zaken heeft bepaald dat zij mensenrechten zouden hebben geschonden- andere aspecten naar voren heeft gebracht ter onderbouwing van het 3 EVRM-risico dat hij loopt naar voren heeft gebracht.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 6 juli 2007, pagina 9

19. Zo heeft appellant verklaard dat hij reeds voor zijn vlucht naar Nederland door leden van de Junbush-i-Melli in strijd met artikel 3 EVRM is behandeld (nader gehoor van 10 juni 1998, p. 4). Voorts heeft appellant verklaard dat hij is gevlucht vanwege de Taliban; een groepering waarvoor appellant heeft te vrezen (zienswijze van 28 januari 2005, paragraaf 34-41; gronden van beroep van 28 juli 2005, paragraaf 37-49; aanvullende gronden van beroep van 7 juni 2006, pp. 6-8; pleitnota van 16 maart 2007, paragraaf 62). Zoals appellant heeft verklaard is zijn neefje op de negende avond na de machtsovername door de Taliban, naar appellant toegekomen (nader gehoor van 10 juni 1998, p. 4). Appellants neefje informeerde hem dat zijn vader (appellants broer) was meegenomen door de Taliban en dat de Taliban ook naar appellant had gevraagd (idem). Appellant is zodra het veilig was naar Mazar-i-sharif gevlucht waar de Taliban nog niet aan de macht was (idem). Nadat de Junbush-i-Melli appellant wilde rekruteren om te vechten tegen de Taliban, is appellant vervolgens naar Nederland gevlucht (nader gehoor van 10 juni 1998, p. 5).
20. Bij de beoordeling van het 3 EVRM-risico -in lijn met de jurisprudentie van het EHRM- dient voorts opnieuw te worden betrokken dat het hier gaat om -zoals reeds hierboven uiteengezet- de intrekking van een verblijfsvergunning nadat appellant reeds sinds 20 november 1998 in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning. In dit kader is het ook overigens niet reëel van appellant te verwachten dat hij meer dan negen jaar nadat hij reeds weg is uit Afghanistan, gedetailleerd van de situatie aldaar op de hoogte is, terwijl hij daar geen familieleden meer heeft wonen (verslag van het gehoor van 3 november 2003 in het kader van het voornemen ex artikel 35 lid 1 aanhef en onder a Vw om de verblijfsvergunning in te trekken, p. 3).
21. Voorgaande is door de rechtbank miskend.

BOHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 6 juli 2007, pagina 10

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem van 19 juni 2007, verzonden op 22 juni 2007, te vernietigen, en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, dan wel zelf de zaak af te doen, kosten rechtens.

Hoogachtend,

A.M. van Eik

Bijlagen